

فرش قرمز برای بازیکن آبی پوش

### یاغی فصل ۲۶

تاریخ فوتبال ایران همواره با نام‌هایی گره خورده است که با عبور از مرز سنتی سرخ و آبی، نام خود را در زمره «یاغی‌ها» ثبت کرده‌اند. جابه‌جایی‌هایی که هر کدام شبیه به یک زلزله چند ریشتری، اتمسفر فوتبال کشور را تحت تاثیر قرار داده و تا ماه‌ها تیترا اول رسانه‌ها بوده‌اند. اکنون، در آستانه آغاز لیگ بیست‌وششم، سینمای نقل‌وانتقالات ایران آماده اکران اپیزود جدیدی از این درام‌های پر کشش است؛ داستانی با نقش آفرینی ابوالفضل جلالی، مدافع چپ‌پایی که تا دیروز محبوب سکوهای آبی بود و حالا در یک قدمی پوشیدن پیراهن سرخ پرسپولیس قرار دارد. انتقالی جنجالی که در سکوت کامل خبری پیش رفت و اکنون به مرحله رونمایی رسمی رسیده‌است.

همه چیز از تغییرات کادرفنی در دو باشگاه بزرگ پایتخت آغاز شد. پرسپولیس‌ها که پس از جدایی اوسمار ویرا روزهای پرابهامی را سپری می‌کردند، سسر انجام با مهدی تار تا به توافق رسیدند تا این مربی با انگیزه و باسابقه، سکان هدایت سرخ‌پوشان را در فصل جدید بر عهده بگیرد. تار تا از روز گذشته (چهارشنبه) رسماً پروژه بزرگ خود را در پرسپولیس آغاز کرد و تمرینات پیش فصل این تیم کلید خورد. مدیریت باشگاه پرسپولیس نیز برای مقب نماندن از کورس رقابت، از روزهای گذشته موتور خود را در بازار نقل‌وانتقالات روشن کرده و به فعال‌ترین تیم بازار تبدیل شده است.

تار تار در اولین گام‌ها، به سراغ شاگردان ممتاز خود در تیم فصل گذشته‌اش یعنی گل‌گهر سپهرجان رفت. مهدی تیکدری نژاد و مجید عیسی به صورت رسمی سرخ‌پوش شدند و مذاکرات با پوریا پورعلی و پوریا شهرآبادی نیز به مراحل پایانی رسیده است. در کنار این نفرات، تلاش برای جذب پدیده جوانی چون کسری طاهری با سرعت بالایی دنبال شد، اما مذب واقعی در جناح چپ خط دفاعی پرسپولیس در حال انفجار است.

سرخ‌پوشان در فصل گذشته در پست دفاع چپ روزهای پرفراز و نشیبی را تجربه کردند. هر چند میلاد محمدی در این پست حضور ثابت داشت، اما نوسانات او و عدم برآورد شدن انتظارات از بازیکن جوانی مانند فرزین معامله‌گری که با رقمی سنگین از ششمین آذر جذب شده بود، مدیران تیم را متقاعد کرد که سمت چپ دفاعی نیاز به یک ترمیم اساسی دارد. تار تا در ابتدا به دنبال جذب ابوالفضل رزاقی پور، مدافع چپ‌پا و کلیدی فولاد خوزستان بود؛ بازیکنی که سابقه همکاری موافقی با او داشت. با این حال، سد محکم باشگاه فولاد و مخالفت صریح حمید مطهری، این انتقال را منتفی کرد تا پرسپولیس‌ها مسیر خود را کج کرده و به سراغ صید بزرگ‌تری بروند؛ ابوالفضل جلالی. اما چرا جلالی که پنج فصل پیراهن استقلال را بر تن داشت و با این تیم افتخاراتی چون قهرمانی برتر، جام حذفی و لیگ قهرمانان آسیا ۲ را تجربه کرده بود، تصمیم به این مهاجرت جنجالی گرفت؟



پاسخ این سؤال را باید در راه‌روهای باشگاه استقلال و تفکرات سپهراب بختیاری زاده جست‌وجو کرد. جلالی که پیش‌تر عملکرد درخشانی داشت و حتی سابقه کسب عنوان بهترین پاسور لیگ را در کارنامه ثبت کرده بود، در فصل اخیر جایگاه ثابت خود را از دست داد. او در مجموع رقابت‌های لیگ برتر، جام حذفی، لیگ قهرمانان آسیا ۲ و سوپر جام تنها در ۱۶ مسابقه به میدان رفت و نزدیک به ۱۲۰۰ دقیقه بازی کرد که حاصل آن یک گل و یک پاس گل بود. با آغاز تمرینات پیش فصل استقلال، جلالی گوشه‌به‌زنگ تماش مدیران و کادرفنی برای تمدید قرارداد بود، اما هرگز چراغ سبیزی از سوی سپهراب بختیاری زاده روشن نشد.

بی‌میلی آشکار بختیاری زاده به حفظ این مدافع ملی‌پوش، مدیران استقلال را از تمدید قرارداد باو منصرف کرد. جلالی که خود را در لیست مازاد غیر رسمی آبی‌ها می‌دید، در واکنشی واکنشه‌جانبی، پیشنهاد جذب پرسپولیس را روی میز مذاکره گذاشت. روند گفت‌وگوها طی ۴۸ ساعت گذشته شتاب عجیبی به خود گرفت و حالا اخبار حاکی از آن است که طرفین به توافق نهایی بسیار نزدیک شده‌اند تا ابوالفضل جلالی به جدیدترین یاغی فوتبال ایران تبدیل شود؛ بازیکنی که سپهراب او را نخواست، اما تا رار برایش فرش قرمز پهن کرد.

نکته جالب در استراتژی مهدی تار تا این است که او برخلاف شایعات قبلی مبنی بر جدایی میلاد محمدی، خواهان حفظ این مدافع باسابقه نیز شده است. تار تا رقصد دارد در فصل جدید ک جناح چپ قدرتمند و دوپینگ‌شده با حضور هم‌زمان جلالی و محمدی بسازد. در این میان، فرزین معامله‌گری که نتوانست انتظارات را برآورده کند، احتمالاً به صورت قرضی از جمع سرخ‌پوشان جدا خواهد شد تا فضا برای حضور این ستاره‌ها باز شود.

با نهایه شدن این جابه‌جایی بزرگ تا پایان هفته جاری، پرسپولیس خط دفاعی خود را به یکی از ترسناک‌ترین خطوط لیگ بیست‌وششم تبدیل خواهد کرد و جلالی نیز این فرصت را خواهد داشت تا انگیزه و توانایی‌های خود را به کادرفنی سابقش اثبات کند. بدون شک، دربی پیش‌رو پایتخت با حضور این یاغی جدید، بدون جداب‌تر، بر حرارت‌تر و انتقام‌جویانه‌تر از همیشه خواهد بود.

#### آز پاتری

جام‌جهانی همیشه بی‌رحم بوده است؛ صحنه‌ای که در آن نه نام‌ها فوتبال بازی می‌کنند و نه افتخارات گذشته می‌توانند سدی در برابر طوفان حوادث باشند. اما جام‌جهانی این دور، بیش از آنکه تورنمنتی برای تاج‌گذاری نسل‌های جدید باشد، به نتائری دراماتیک برای وداع خدایان فوتبال تبدیل شده است. در فاصله کمتر از ۲۴ ساعت، مستطیل سبز شاهد فرورختن بغض دو مردی بود که در دو دهه گذشته، تعریف ماز واژه «غیرممکن» را تغییر داده‌اند. ابتدا اشک‌های کریستیانو رونالدو در میان بی‌تفاوتی نسبی هم‌تیمی‌هایش، قلب میلیون‌ها نفر را فشرده و سپس نوبت لیونل مسی بود تا در لبه پرتگاه حذف، طعم گس استیصال را چشند. اما این کجا و آن کجا؟ داستان این دو شب، داستان دو قطره‌اشک مشابه نبود؛ وایتی بود؛ تفاوت فاحش میان یک «مجموعه از ستارگان» و یک «خانواده جنگجو».

#### شب اول

وقتی سسوت پایان بازی بر تغال به صدا در آمد و زانوهای کریستیانو رونالدو نتوان تحمل وزن

اشک‌هایی در دو قاب؛ وقتی ارتش آرژانتین، پادشاهش را از لبه پرتگاه نجات داد

## بازگشت از جهنم



سنگین آن لحظه را از دست دادند، دوربین‌ها بود و پر تغال نیاز به یک جان‌فشانی دسته‌جمعی داشت، هیچ‌کس حاضر نشد خود را فدای دیگری کند. آنها به‌جای آنکه یک‌سپرانسانی برای کاپیتان

پا به سن گذاشته خود بسازند و با دوندگی بی‌امان، نفس‌های فیزیکی ناشی از سن او را پوشش دهند، تنها تر از همیشه می‌یافت. پر تغال روی کاغذ یکی از بر مهره‌ترین تیم‌های جام است. از برناردو سیلوا و پروتو فرناندز گرفته تا ارفائل لیاو و روبن دیاس؛ تیمی که ارزش ستارگانش در بازار نقل و انتقالات سر به فلک می‌کشد. اما آنچه در زمین مسابقه دیدیم، گروهی از بازیکنان بود که هر کدام سباز خود را می‌زدند. در لحظاتی که گره بازی کور شده بود و پر تغال نیاز به یک جان‌فشانی دسته‌جمعی داشت، هیچ‌کس حاضر نشد خود را فدای دیگری کند. آنها به‌جای آنکه یک‌سپرانسانی برای کاپیتان پا به سن گذاشته خود بسازند و با دوندگی بی‌امان، نفس‌های فیزیکی ناشی از سن او را پوشش دهند، تنها به ساق‌های خسته‌او وخیره ماندند تا شاید معجزه‌ای رخ دهد. انتقاد اصلی به نسل فعلی پر تغال همین جاست. آنها پیراهن تیم ملی را بر تن دارند، اما روحیه جنگندگی و فداکاری لازم برای موفقیت در تورنمنتی چون جام‌جهانی در ساق‌های شان

دیدیم، گروهی از بازیکنان بود که هر کدام سباز خود را می‌زدند. در لحظاتی که گره بازی کور شده بود و پر تغال نیاز به یک جان‌فشانی دسته‌جمعی داشت، هیچ‌کس حاضر نشد خود را فدای دیگری کند. آنها به‌جای آنکه یک‌سپرانسانی برای کاپیتان پا به سن گذاشته خود بسازند و با دوندگی بی‌امان، نفس‌های فیزیکی ناشی از سن او را پوشش دهند، تنها به ساق‌های خسته‌او وخیره ماندند تا شاید معجزه‌ای رخ دهد. انتقاد اصلی به نسل فعلی پر تغال همین جاست. آنها پیراهن تیم ملی را بر تن دارند، اما روحیه جنگندگی و فداکاری لازم برای موفقیت در تورنمنتی چون جام‌جهانی در ساق‌های شان

صعود آرژانتین تنها یک پیروزی برای هواداران آلبی‌سیلسته نبود؛ این یک هدیه بزرگ به تمام عاشقان فوتبال بود. میلیون‌ها نفر در سراسر جهان نفس راحتی کشیدند، چراکه حالا این شانس را دارند تا حداقل یک ۹۰ دقیقه دیگر، جادوی لیونل مسی را در بزرگ‌ترین آوردگاه فوتبالی جهان تماشا کنند. جام‌جهانی بدون حضور ستارگانی چون مسی و رونالدو، چیزی از جنسیت و روح خود را از دست می‌دهد و تمهید این حضور، حتی برای یک بازی بیشتر، غنیمتی است که باید قدر آن را دانست. فوتبالی‌ها مدیون غیرت بازیکنان آرژانتین هستند. آنها با فداکاری خود، جلوی یک پایان تلخ و زوددهنگام را گرفتند و اجازه دادند تا قصه مدافع عنوان قهرمانی ادامه پیدا کند. در دنیایی که فوتبال روز به روز ماشینی‌تر و تاکتیکی‌تر می‌شود، دیدن تیمی که باقلیش بازی می‌کند و برای کاپیتانشان جان می‌دهد، تصویری است که تا برای ذهن‌هاباقی خواهد ماند.

#### اتفاق روز

برد خروس‌ها و شیرهای اطلس؛ سμφونی بی‌رحم فوتبال

## حیف، حیف، حیف

نگار رشیدی

جام‌جهانی همیشه در دل خودبی‌رحمی‌های زیبایی را پنهان کرده است. فوتبال این پدیده جادویی و غیرقابل پیش‌بینی، گاهی اوقات ما را در موقعیت‌هایی قرار می‌دهد که نمی‌دانیم از دیدن یک مسابقه بزرگ خوشحال باشیم یا برای تیمی که قرار است خیلی زود چمدان‌هایش را ببندد، اشک بریزیم. اولین نبرد از هر مرحله یک چهارم نهایی جام جهانی ۲۰۲۶، دقیقاً تجلی همین بی‌رحمی شاعرانه است. فرانسه و مراکش؛ دو تیمی که تا اینجای تورنمنت با اقتدار، زیبایی و شکوه بازی کرده‌اند. حالا باید در ایستگاهی به مصاف هم بروند که برای یکی از آنها ایستگاه پایانی خواهد بود. چپ حیف که قرعه و مسیر مسابقات، این دو غول فوتبال جهان را به این زودی مقابل یکدیگر قرار داده است. بسیاری از کارشناسان و هواداران، این تقابل را یک فینال زودرس می‌دانند؛ دیداری که بازنده‌اش با قلبی شکسته و حسرتی ابدی زمین را ترک می‌کند و برنده‌اش، با بسینه‌ای ستبر، نیمه‌ای از قهرمانی را طی خواهد کرد.

#### فرانسه: ارتش ستارگان و رویای تاج‌گذاری مجدد

وقتی به لیست تیم ملی فرانسه نگاه می‌کنیم، گویی در حال تماشای یک کهکشان بی‌انتهایستیم. خروس‌ها با لشکری از ستارگان گران قیمت، با تجربه و تشنه موفقیت با به‌آمریکای شمالی گذشته‌ها، برای تیمی که در سال ۲۰۱۸ جام را بالای سر برد و در ۲۰۲۲ با بدشانسی و در ضربات پنالتی فینال را واگذار کرد، جام جهانی ۲۰۲۶ چپیزی جز یک ماموریت برای بازپس‌گیری تاج و تخت نیست. تیم دید به‌دشمن، با ترکیبی از جوانی و تجربه، ترسناک‌ترین خط حمله جام را در اختیار دارد. آنها مدعی اصلی قهرمانی به حساب می‌آیند و از همین‌حالا، بسیاری از رسانه‌ها حضور آنها را در نیمه‌نهایی قطعی می‌دانند. سرعت ویرانگر کیلیان امباپه که حالا یخخته‌تر و رهبر تر از همیشه است، در کنار خلاقیت خط هافبک و دیواری نفوذناپذیر در خط دفاعی، فرانسه را به یک ماشین پیروزی تبدیل کرده است. اما در پس این غرور فرانسوی، یک نگرانی پنهان نیز وجود دارد. آنها به خوبی می‌دانند که در جام‌جهانی، هیچ حرفی از پیش‌بازنده نیست، به خصوص اگر آن حرف، تیمی باشد که قلب تپنده قاره آفریقا و جهان عرب را با خود به همراه دارد. فرانسوی‌ها با تمام ستارگان‌شان زیر بار فشار روانی سنگینی قرار دارند؛ فشار اینکه «باید» پیروز شوند. هر نتیجه‌ای جز صعود، برای این نسل طلایی فوتبال فرانسه یک فاجعه و ترآزدی ملی قلمداد خواهد شد.

#### مراکش: از پدیده دوست‌داشنتی تا مدعی بی‌رحم

اگر در جام‌جهانی ۲۰۲۲ قطر، رسسیدن مراکش به نیمه‌نهایی یک معجزه، شگفتی و پدیده تلقی می‌شد، در جام جهانی ۲۰۲۶ داستان کاملاً متفاوت است. شیرهای اطلس دیگر آن تیم شگفتی‌ساز صرف نیستند که فقط با دفاع اتوبوسی وض حملات دل‌بر پیروزی ببندند. مراکشی‌ها در این چهار سال، تیمی ساخته‌اند که حالا غول‌های جهان شانه‌به‌شانه می‌جنگد، مالکیت توپ را در اختیار می‌گیرد و تاکتیک‌های مدرن فوتبال را با ظرافت هر چه تمام‌تر در زمین پیاده می‌کند. مراکش امسال نشان داده است که به یکی از بهترین تیم‌های جهان تبدیل شده است. تک‌تک

چاپ: کار و کارگر ۶۶۸۱۷۳۱۷

نشانی تحریریه: تهران، خیابان انقلاب، خیابان دانشگاه، نرسیده به روانپهر، پلاک ۱۳۲

نشانی سایت: toseeirani.ir

ایمیل: toseeirani@gmail.com

تلفن تحریریه: ۰۲۱)۶۶۹۵۶۶۰۰

اینستاگرام: @tosee\_irani

دیده نمی‌شود، رونالدو در تمام طول بازی به این سو و آن سو دوید، فریاد زد، راهنمایی کرد و بارها در موقعیت‌هایی قرار گرفت که نیازمند یک پاس فداکارانه بود، اما هم‌تیمی‌هایش ترجیح دادند به دنبال درخشش‌های فردی باشند. وقتی رونالدو روی زمین افتاد و گریست، تصویر هم‌تیمی‌هایی که با فاصله‌ای سرد و نگاه‌هایی مغموم ایستاده بودند، به نماندی از انزوای یک اسطوره تبدیل شد. او حمایت تیمی را نداشت که حاضر باشد برای موفقیت کاپیتانش، از نام و غرور خود بگذرد.

#### شب دوم

اما قصه در اردوی مدافع عنوان قهرمانی به شکل دیگری در حال رقم خوردن بود. آرژانتین، تیمی که با رویسای دفاع از تاج و تخت خود پا به مسابقات گذاشته، تا آستانه یک فاجعه ملی پیش رفت. عقربه‌های ساعت به طرز بی‌رحمانه‌ای جلو می‌رفتند و تابلوی نتایج، خبر از حذفی زوددهنگام و تلخ می‌داد. فشار روی دوش لیونل مسی، اگر بیشتر از رونالدو نبود، کمتر هم نبود. تمام استانداردها، تمام کشور آرژانتین و شاید تمام دنیای فوتبال منتظر بودند تا ببینند آیا شماره ۱۰ افسانه‌ای می‌تواند یک بار دیگر معجزه کند؟ در دقایقی از نیمه دوم، وقتی حملات آرژانتین یکی پس از دیگری به در بسته می‌خورد، چهره مسی در هم رفت. او می‌دانست که اگر این بازی با همین نتیجه تمام‌شود، پایان کار او در جام‌های جهانی با یک تراژدی در دناک رقم خواهد خورد. بغض در گلوئی او شکل گرفته بود؛ بغضی شبیه به همان چیزی که سال‌ها پیش در فینال ماراکانا یا کوپا امه‌ریکادیده بودیم. او هم مثل رقیب دیرینه‌اش، تا آستانه فروپاشی پیش رفت. اما درست در همین لحظات حیاتی بود که تفاوت بزرگ رقم خورد. تفاوت میسان تیمی که فقط نام آرژانتین را یدک می‌کشد و تیمی که با خون و عرق، به یک‌ا رتش متحد تبدیل شده است.

بازیکنان آرژانتین وقتی استیصال را در چشمان کاپیتان خود دیدند، تسلیم نشدند. آنها به‌جای آنکه منتظر بمانند تا مسی به تنهایی بار تیم را به دوش بکشد، صد خود را در زمین گذاشتند. از رودریگو دی‌پل که مانند یک گلابدیا تور خستگی ناپذیر تمام خطاهای حریف را می‌خرید، تا الکسیس مک‌آلیستر و خولیان آلوارز که با دوندگی‌های بی‌امان خود، فضای لازم را برای تنفس مسی فراهم می‌کردند؛ همه و همه یک هدف مشترک داشتند؛ او را ترک کرد. مسی، با وجود تمام فشارها، تیمی را در پشت سر خود داشت که به معنای واقعی کلمه یک «خانواده» بود. بازیکنان آرژانتین نشان دادند که چگونه می‌توان از اتحاد و هم‌بستگی، بر هر بحرانی غلبه کرد و پادشاه را در زمان سقوط، دوباره روی تخت نشاند. پیروزی آرژانتین پیروزی تاکتیکی‌ها نبود؛ پیروزی عشق، تعصب و فداکاری بود و این دقیقاً همان چیزی است که فوتبال را به زیباترین بازی دنیا تبدیل می‌کند. حالا جهان فوتبال چشم انتظار ۹۰ دقیقه دیگر از هنرنمایی مردی است که به لطف ا ارتش وادار ش، همچنان در جام‌جهانی می‌رقصد.

دو شب، دو کاپیتان، دو اسطوره و در سنوشت متفاوت. اشک‌های رونالدو و مسی در این دو شب پیاپی، درس بزرگی برای تاریخ فوتبال به همراه داشت. فوتبال، هر چقدر هم که نیازمند نبوغ فردی و درخشش ستارگان باشد، در نهایت یک ورزش تیمی است. هیچ بازیکنی، حتی اگر نامش کریستیانو رونالدو یا لیونل مسی باشد، نمی‌تواند به تنهایی از سن حوادث بی‌رحم جام‌جهانی عبور کند. رونالدو قربانی تیمی شد که روح جمعی نداشت و ستارگانش، بزرگی او را درک نکردند. او در اوج تنهایی گریست و با حسرتی ابدی زمین را ترک کرد. مسی، با وجود تمام فشارها، تیمی را در پشت سر خود داشت که به معنای واقعی کلمه یک «خانواده» بود. بازیکنان آرژانتین نشان دادند که چگونه می‌توان از اتحاد و هم‌بستگی، بر هر بحرانی غلبه کرد و پادشاه را در زمان سقوط، دوباره روی تخت نشاند. پیروزی آرژانتین پیروزی تاکتیکی‌ها نبود؛ پیروزی عشق، تعصب و فداکاری بود و این دقیقاً همان چیزی است که فوتبال را به زیباترین بازی دنیا تبدیل می‌کند. حالا جهان فوتبال چشم انتظار ۹۰ دقیقه دیگر از هنرنمایی مردی است که به لطف ارتش وادار ش، همچنان در جام‌جهانی می‌رقصد.

#### میان و قطع از تباط هافبک‌های بازساز فرانسه با مهاجمان هدف، ریتم بازی خروس‌ها را از بین ببرد.

پرس شدیداً از میانه میدان و استفاده هوشمندانه از ضربات شروع مجدد، حربه‌هایی است که مراکش برای زمین‌گیر کردن فرانسه در استین دارد. اینجادر دیگر جای اشتباه نیست، یک پاس اشتباه در میانه میدان، یک لحظه غفلت در جایگیری و یک تصمیم تأخیری می‌تواند به قیمت از دست رفتن رویای چهار ساله تمام‌شود. بازیکنان هر دو تیم می‌دانند که در این سطح از مسابقات، فاصله بین بهشت و جهنم تنها به اندازه یک سوت داور است.

#### سایه بار خ؛ تقابلی آمیخته با احساسات و غرور

نمی‌توان از دیدار فرانسه و مراکش صحبت کرد و از پیش‌زمینه تاریخی، فرهنگی و احساسی این دو کشور حرفی نزد. پیوندهای عمیق و گاه پرچالش تاریخی، حضور میلیون‌ها مهاجر مراکشی‌تبار در فرانسه و بازیکنانی که در خاک فرانسه متولد شده‌اند اما پیراهن سرخ مراکش را بر تن کرده‌اند، مسابقه، تکرار همان عجب و اتمسفری سنگین می‌بخشد. این نیمه‌نهایی دراماتیک جام جهانی ۲۰۲۲ فرانسه با دو گل پیروز شد و به فینال رفت، جهانپان را تسخیر کرد. حالا چهار دیگر، زمان انتقام فرارسیده است. آیا مراکش می‌تواند بعضی فروخورده آن شادی تبدیل

#### سوت پایان؛ اشک‌هایی که پاک نخواهند شد

فوتبال، با تمام زیبایی‌هایش، در نهایت یک برنده و یک بازنده دارد. وقتی سوت پایان این مارا تن نفس‌گیر به صدا دربیاید، تصویر دو گانه‌ای در ورزشگاه نقش خواهد بست. در یک سو، حلقه شادای، اشک‌های ششوق و غریو پیروزی تیمی که راهی نیمه‌نهایی شده است؛ و در سوی دیگر، بازیکنانی که نای بلند شدن از روی چمن سبز را ندارند. چهره‌هایی که در میان دستان پنهان شادانه و رویایی که تا چهار سال دیگر در صندوقچه حسرت‌ها بایگانی می‌شود. حذف شدن در این مرحله، برای هر دو تیم یک کابوس است. اگر فرانسه حذف‌شود، تیغ تیز انتقادات، ستارگان و کادرفنی این تیم را اصلاحی خواهد کرد و آنها به عنوان ناکامان بزرگ جام لقب خواهند گرفت. اگر مراکش حذف‌شود، حسرت نسلی که لیاقت رسیدن به قله را داشت تا سال‌ها بر دل هواداران فوتبال در آفریقا سنگینی خواهد کرد. اما تا پیش از به صدا در آمدن سوت آغاز، اجازه دهید در این رویا غرق شویم. اجازه دهید از این حقیقت که قرار است نبرد دو تا از جذاب‌ترین، کامل‌ترین و باشکوه‌ترین تیم‌های حال حاضر جهان را تماشا کنیم، لذت ببریم. فرانسه و مراکش، آماده‌اند تا یکی از به‌یادماندنی‌ترین شب‌های تاریخ جام‌های جهانی را رقم بزنند. کمر بندها را ببندید؛ قطار هیجان جام جهانی ۲۰۲۶ به ایستگاهی رسیده است که در آن، ضربان قلب با سرعت توپ در زمین پیاده می‌کند. اینجا، جایی است که افسانه‌ها نوشته می‌شوند و قلب‌ها می‌شکنند.

میان و قطع از تباط هافبک‌های بازساز فرانسه با مهاجمان هدف، ریتم بازی خروس‌ها را از بین ببرد.

پرس شدیداً از میانه میدان و استفاده هوشمندانه از ضربات شروع مجدد، حربه‌هایی است که مراکش برای زمین‌گیر کردن فرانسه در استین دارد. اینجادر دیگر جای اشتباه نیست، یک پاس اشتباه در میانه میدان، یک لحظه غفلت در جایگیری و یک تصمیم تأخیری می‌تواند به قیمت از دست رفتن رویای چهار ساله تمام‌شود. بازیکنان هر دو تیم می‌دانند که در این سطح از مسابقات، فاصله بین بهشت و جهنم تنها به اندازه یک سوت داور است.

نمی‌توان از دیدار فرانسه و مراکش صحبت کرد و از پیش‌زمینه تاریخی، فرهنگی و احساسی این دو کشور حرفی نزد. پیوندهای عمیق و گاه پرچالش تاریخی، حضور میلیون‌ها مهاجر مراکشی‌تبار در فرانسه و بازیکنانی که در خاک فرانسه متولد شده‌اند اما پیراهن سرخ مراکش را بر تن کرده‌اند، مسابقه، تکرار همان عجب و اتمسفری سنگین می‌بخشد. این نیمه‌نهایی دراماتیک جام جهانی ۲۰۲۲ فرانسه با دو گل پیروز شد و به فینال رفت، جهانپان را تسخیر کرد. حالا چهار دیگر، زمان انتقام فرارسیده است. آیا مراکش می‌تواند بعضی فروخورده آن شادی تبدیل

#### سوت پایان؛ اشک‌هایی که پاک نخواهند شد

فوتبال، با تمام زیبایی‌هایش، در نهایت یک برنده و یک بازنده دارد. وقتی سوت پایان این مارا تن نفس‌گیر به صدا دربیاید، تصویر دو گانه‌ای در ورزشگاه نقش خواهد بست. در یک سو، حلقه شادای، اشک‌های ششوق و غریو پیروزی تیمی که راهی نیمه‌نهایی شده است؛ و در سوی دیگر، بازیکنانی که نای بلند شدن از روی چمن سبز را ندارند. چهره‌هایی که در میان دستان پنهان شادانه و رویایی که تا چهار سال دیگر در صندوقچه حسرت‌ها بایگانی می‌شود. حذف شدن در این مرحله، برای هر دو تیم یک کابوس است. اگر فرانسه حذف‌شود، تیغ تیز انتقادات، ستارگان و کادرفنی این تیم را اصلاحی خواهد کرد و آنها به عنوان ناکامان بزرگ جام لقب خواهند گرفت. اگر مراکش حذف‌شود، حسرت نسلی که لیاقت رسیدن به قله را داشت تا سال‌ها بر دل هواداران فوتبال در آفریقا سنگینی خواهد کرد. اما تا پیش از به صدا در آمدن سوت آغاز، اجازه دهید در این رویا غرق شویم. اجازه دهید از این حقیقت که قرار است نبرد دو تا از جذاب‌ترین، کامل‌ترین و باشکوه‌ترین تیم‌های حال حاضر جهان را تماشا کنیم، لذت ببریم. فرانسه و مراکش، آماده‌اند تا یکی از به‌یادماندنی‌ترین شب‌های تاریخ جام‌های جهانی را رقم بزنند. کمر بندها را ببندید؛ قطار هیجان جام جهانی ۲۰۲۶ به ایستگاهی رسیده است که در آن، ضربان قلب با سرعت توپ در زمین پیاده می‌کند. اینجا، جایی است که افسانه‌ها نوشته می‌شوند و قلب‌ها می‌شکنند.